

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 15C/794/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7215237302
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Obermanová
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2017:7215237302.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II sudkyňou JUDr. Vierou Obermanovou v spore žalobcu: H. H. B. B..T..Y., J.: XXXXXXXX B. B. C. X, A., právne zastúpený Mgr. Henrichom Schindlerom, advokátom, Janka Kráľa 7, Banská Bystrica proti žalovanej: Q. E., N. X.X.XXXX, A. K. X, K., o zaplatenie 325,60 € s prísl., takto

rozhodol:

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 200.- € s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 200.- € od 27.10.2014 do zaplatenia, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Konanie v časti o zaplatenie sumy 65.- € z a s t a v u j e.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania vo výške 22,84 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa domáhal žalobou, doručenu Okresnému súdu Košice II (ďalej len „súd“) dňa 18.12.2015, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu vo výške 325,60 eura s prísl. na tom skutkovom základe, že žalovaná uzavrela so žalobcom dňa 1.9.2014 Rámcovú zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru, iného úveru a pôžičky a s tým spojených ďalších služieb a zároveň Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru a to tým, že žalovaná prijala návrh Rámcovej zmluvy a Zmluvy zo strany žalobcu v súlade s čl. III bod 33 Rámcovej zmluvy, na základe ktorých žalobca poskytol žalovanej krátkodobý bezúčelový a bezúročný úver vo výške 200 eur. Úver sa stal splatným 26.10.2014, dokedy sa ho žalovaná zaviazala vrátiť aj s dohodnutou odplatom jednorázovo vo výške 260,60 eur (poskytnutý úver 200 eur a individuálne dojednaná odplata za poskytnutie úveru 60,60 eur). Okrem toho si žalobca uplatnil voči žalovanej v zmysle čl. IV bod 5 Rámcovej zmluvy náhradu skutočne vynaložených nákladov za písomné výzvy žalovanej v celkovej výške 65 eur. Zároveň žalobca žiadal priznať náhradu trov konania.

1. Tunajší súd vydal vo veci platobný rozkaz dňa 11.1.2016, proti ktorému podala žalovaná včas odpor s odôvodnením, že z poskytnutého bezúčelového úveru neuhradila žiadnu čiastku, nakoľko výška odplaty 60,60 eur je vzhľadom k výške úveru neprimerane vysoká, preto považovala výšku uplatneného nároku za neopodstatnenú. Zároveň uviedla, že žalobcom uplatnené nároky na úrok z omeškania, výšku odplaty a náhradu trov konania, sú rozporné so zákonom, pretože nemá vedomosť o tom, aby podpísala a prijala obsah všeobecných zmluvných podmienok. Aj postúpenie pohľadávky, uplatnenej v tomto konaní (bez bližšieho zdôvodnenia) považovala za rozporné so zákonom (s poukazom na zákon o bankách), preto žalobca podľa nej nie je vo veci hmotnoprávne legitimovaný.

3. K podanému odporu sa vyjadril písomne žalobca podaním doručeným súdu dňa 20.6.2016, v ktorom poukázal opätovne na uzavretie Rámcovej zmluvy a zároveň Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru medzi stranami sporu dňa 1.9.2014, prostredníctvom diaľkovej komunikácie tým, že žalovaná

prijala návrh týchto zmlúv zo strany žalobcu v súlade s čl. III bod 3 Rámcovej zmluvy (RZ), na základe ktorých prijala od žalobcu úver 200 eur, so splatnosťou do 26.10.2014, úver ale v lehote splatnosti nevrátila, preto v zmysle čl. IV bod 4 RZ a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (OZ) a § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z., si žalobca uplatnil ak zákonný úrok z omeškania z dlžnej sumy 260,60 eur odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti, až do zaplatenia. Zmluva bola uzatvorená v súlade so zákonom č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku tým, že sa žalovaná zaregistrovala na adrese internetového sídla žalobcu ako veriteľa za účelom zriadenia užívateľského účtu a požiadala o uzatvorenie zmluvy. Následne jej bola zaslaná mailová správa obsahujúca predmetné zmluvy, pričom došlo k individuálnemu dojednaniu zmluvných podmienok, nakoľko tieto si určovala sama žalovaná (tak výšku úveru, ako aj úveru zodpovedajúcu odplatu a celkovú sumu, ktorú mala v lehote (ktorú si taktiež sama určila) vrátiť). Žalovaná bola teda od začiatku oboznámená s jasne a zrozumiteľne vyjadrenými zmluvnými podmienkami pred vznikom záväzku, nemôžu byť preto neprijateľné, ak boli individuálne s ňou dojednané (§ 53 OZ). Poukázal na § 499 Obchodného zákonníka a v tej súvislosti na to, že strany úverovej zmluvy sa dohodli, že žalovaná zaplatí za poskytnutie úveru namiesto úroku jednorazovú odplatu, resp. poplatok za poskytnutie úveru v sume 60,60 eur, ktorú výšku odplaty si žalovaná taktiež sama zvolila, v závislosti od zvolenej výšky úveru a doby splatnosti, pričom suma 60,60 eur predstavuje 30,30% z poskytnutej čiastky a žalobca ju nepovažuje za neprimerane vysokú (s poukazom na rozsudok OS Galanta vo veci 35C 93/2015). V tomto podaní podľa § 96 ods. 1 O.s.p. žalobca vzal žalobu čiastočne späť v časti o zaplatenie sumy 65 eur za skutočne vynaložené náklady a navrhol zaviazat' žalovanú na zaplatenie sumy 260,60 eur s prísl. podľa žaloby z tejto sumy, vrátane náhrady trov konania, ktorý nárok pokladal za súladný s vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

4. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi, najmä s Rámcovou zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru, iného úveru a pôžičky a s tým spojených ďalších služieb, Zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru, výpisom z účtu žalobcu, jednotlivými upomienkami, výpisom z obchodného registra žalobcu, a rozhodol vo veci v neprítomnosti strán podľa § 180 C.s.p., kedy žalobca sa ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní dňa 15.3.2017, súhlasil s pojednávaním bez jeho účasti, aj jeho právneho zástupcu a žalovaná sa napriek riadnemu predvolaniu neodstavila na pojednávanie, a to po zistení nasledovného skutkového stavu.

5. Podľa výpisu z obchodného registra Okresného súdu Košice I. z 23.2.2017 žalobca zmenil sídlo od 5.11.2016 do Bratislavy, je právnickou osobou s predmetom činnosti od 2.2.2016 : poskytovanie spotrebiteľských úverov bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov, pričom do 1.2.2016 mal v predmete činnosti aj poskytovanie iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov a poskytovanie spotrebiteľských úverov. Žalobca a žalovaná uzavreli prostredníctvom diaľkovej internetovej komunikácie Rámcovú zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru, iného úveru a pôžičky a s tým spojených ďalších služieb s dátumom 30.8.2014. Podľa čl. IV. bodu 1 RZ sa klient zaviazal zaplatiť veriteľovi poplatok spojený so spracovaním a poskytnutím úveru, ktorého výška je určená individuálne v závislosti od výšky úveru, doby splatnosti úveru a je uvedená na internetovej stránke veriteľa a oznámená spotrebiteľovi pred vyplnením žiadosti o poskytnutie úveru na užívateľskom účte klienta a pred uzatvorením zmluvy. Podľa čl. IV. bodu 3 Rámcovej zmluvy, úver poskytnutý veriteľom je bezúročný. Strany sporu dňa 25.9.2014 uzavreli Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru podľa zákona č. 129/2010 Z.z., zákona č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a Občianskeho zákonníka. Žalobca poskytol žalovanej krátkodobý bezúčelový, bezúročný úver vo výške 200 eur prevodom z účtu v jeho banke na bankový účet žalovanej dňa 25.9.2014. Žalovaná sa zaviazala vrátiť úver s príslušenstvom vo výške 260,60 eur do 26.10.2014 pri RPMN vo výške 391 %. V ďalšej časti sa uvádza, že celkove náklady spotrebiteľa sú tvorené poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 60,60 eur. Podľa žalobcom predloženého výpisu z účtu dňa 25.9.2014 žalobca previedol finančné prostriedky vo výške 200 eur na účet, určený žalovanou. Upomienkami zo dňa 22.11.2014, 29.11.2014, 6.12.2014 a 13.12.2014, žalobca vyzýval žalovanú na úhradu dlhu.

6. Žalovaná vo svojich písomných podaniach, doručených súdu 26.1.2016 a 21.12.2016 nepopierala, že so žalobcom uzatvorila cez internet predmetné zmluvy, a potvrdila aj to, že z poskytnutého úveru 200 eur nič nezaplatila. Žalovaná namietala ale výšku uplatnenej odplaty za úver 60,60 eur ako nezákonnú, úžernícku, predstavujúcu skrytú formu úrokov, nakoľko žiadna banka na Slovensku za poskytnutie pôžičky si 30% úrok od spotrebiteľa pýtať nemôže. Argumentovala aj tým, že žalobca nie je legitimovaný v konaní pre postúpenie pohľadávky v rozpore so zákonom, pričom bližšie neuviedla, aké postúpenie

pohľadávky má na mysli a v čom by malo by rozporné so zákonom. V danom prípade súd konštatuje, že v spore sa nejedná o vymáhanie postúpenej pohľadávky žalobcom, pretože žalobca si uplatňuje iba vlastnú pohľadávku z ním poskytnutého spotrebiteľského úveru a nie postúpenú pohľadávku, preto túto námietku žalovanej považoval súd na nedôvodnú.

7. Zo Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 25.9.2014 súd zistil, že bola uzavretá na základe Rámcovej zmluvy a žiadosti žalovanej a jej predmetom bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovanej krátkodobý bezúčelový a bezúročný úver vo výške 200 eur s jednorazovým čerpaním bezhotovostným prevodom z účtu v banke žalobcu na bankový účet žalovanej v deň uzatvorenia zmluvy a záväzok žalovanej vrátiť žalobcovi úver s príslušenstvom v celkovej výške 260,60 eur bezhotovostne na bankový účet žalobcu. Podľa zmluvy bola splatnosť úveru dňa 26.10.2014. Celkové náklady na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy predstavovali ročnú percentuálnu mieru nákladov vo výške 2156,5% a boli tvorené poplatkom za poskytnutie úveru vyjadrený pevnou sumou 60,60 eur. Podľa upomienky zo dňa 22.11.2014 upozornil žalovanú Pozickomat.sk, že jej pôžička je po splatnosti, čím porušila zmluvu a preto jej vyúčtoval administratívne náklady vymáhania vo výške 35 eur. Z urgencie nezaplatenej pohľadávky zo dňa 29.11.2014 vyplýva, že žalovaná nezaplatila svoj záväzok voči Pozickomat. sk, preto sa dlžná čiastka zvyšuje o administratívne náklady spojené s konaním vymáhania vo výške 10 eur. Z upozornenia na hrozbu exekúcie pohľadávky zo dňa 6.12.2014 vyplýva, že spoločnosť Pozickomat. sk evidoval dlh žalovanej ako neuhradený vo výške 315,60 eur, preto jej vyúčtoval ďalšie administratívne náklady spojené s inkasným konaním vo výške 10 eur. Z poslednej výzvy zo dňa 13.12.2014 vyplýva, že jej Pozickomat. sk vyúčtoval ďalšie administratívne náklady spojené s konaním vymáhania vo výške 25 eur a vyzval žalovanú na úhradu celkovej dlžnej sumy 340,60 eur v lehote do 3 dní. Z týchto upomienok sa javí, že iný subjekt ako žalobca žiadal žalovanú vyrovnať dlh, avšak nie je z upomienok zrejmé, akú pôžičku od nej tento subjekt vymáhal.

8. Súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná len v časti o zaplatenie poskytnutého úveru 200 eur.

9. Aj keď žalobca v Zmluve, uzatvorenej medzi sporovými stranami uvádza, že poskytuje žalovanej úver podľa zákona č. 129/2010 Z.z., súd dospel k záveru, že vzhľadom na ustanovenie § 1 ods. 3 písm. l) citovaného zákona, na daný právny vzťah nie je možné aplikovať tento zákon. Podľa citovaného ustanovenia totiž spotrebiteľským úverom nie je úver, ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej 3 mesiace. Taktiež súd dospel k záveru, že na daný právny vzťah nie je možné aplikovať ani ustanovenia Obchodného zákonníka o zmluve o úvere. Zmluva o úvere plní v obchodnom práve podobnú funkciu ako pôžička v občianskom práve. Napriek určitým príbuzným črtám je však nutné tieto zmluvné typy odlišovať. Podstatným rozdielom medzi nimi je záväzok úverového dlžníka zaplatiť z prijatých peňažných prostriedkov úroky. Ak by strany v zmluve túto dlžníkovú povinnosť vylúčili, nemôže byť daná zmluva posudzovaná ako úverová, aj keby ju tak strany nazvali. Predmetná zmluva by sa posudzovala podľa zmluvy o pôžičke a riadila by sa režimom Občianskeho zákonníka. V danej veci bolo medzi stranami výslovne dohodnuté, že žalobca poskytuje žalovanej finančné prostriedky bezúročne (čl. IV. bod 3 RZ, ako aj text Zmluvy o poskytnutí úveru). Preto súd v danej veci právny vzťah, uzatvorený medzi sporovými stranami posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o pôžičke.

10. Podľa ustanovenia (ust.) § 657 Občianskeho zákonníka (OZ) zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

11. Podľa ust. § 658 ods. 1 OZ pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

12. Podľa ust. § 2 písm. a) zákona č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou na diaľku zmluva medzi dodávateľom a spotrebiteľom o poskytnutí finančnej služby výlučne prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie.

13. Podľa ust. § 2 písm. c), d) zákona č. 266/2005 Z.z., dodávateľom je osoba, ktorá v rámci svojho zamestnania, povolania alebo podnikania.

14. Podľa ust. § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

15. Podľa ust. § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

16. Podľa ust. § 52 odsek 3 a 4 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

17. Podľa ust. § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

18. Podľa ust. § 53 ods. 2 OZ, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

19. Podľa ust. § 53 ods. 3 OZ ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

20. Podľa ust. § 53 ods. 6 OZ ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

21. Žalobca preukázal platné uzavretie zmluvy o pôžičke a naplnenie všetkých podstatných náležitostí predmetnej zmluvy t.j. reálne poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanej ako dlžníkovi, dočasnosť zmluvného vzťahu, ako aj povinnosť žalovanej vrátiť peňažné prostriedky. Keďže žalobca preukázal splnenie svojho zmluvného záväzku zo zmluvy o pôžičke a reálne poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 200 eur, pričom žalovanej vznikla povinnosť žalobcovi vrátiť požičanú sumu do 26.10.2014 a žalovaná túto povinnosť ani čiastočne nesplnila, preto súd žalobe v časti o zaplatenie 200 eur vyhovel.

22. Vyššie citované ustanovenia § 657 a § 658 OZ nedovoľujú dohodnúť si pri peňažnej pôžičke iný druh odplaty ako úroky. Medzi stranami Zmluvy bolo výslovne dohodnuté, že úver (správne pôžička) je bezúročný. Účastníci Zmluvy si teda nedohodli úroky a inú formu odplaty zákon neumožňuje. Dohoda o poplatku za poskytnutie pôžičky je preto absolútne neplatná pre rozpor so zákonom v zmysle ustanovenia § 39 OZ. Z absolútne neplatného právneho úkonu nemôžu dotknutému účastníkovi právneho úkonu vzniknúť žiadne práva, či povinnosti, keďže takýto úkon je neplatný od začiatku (ex tunc). V zmysle ustanovenia § 41 OZ sa uvedený dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu a to spomínaný poplatok a preto neplatnou je len táto časť právneho úkonu, keďže z jeho obsahu vyplýva, že túto časť možno oddeliť od ostatného obsahu zmluvy. Súd má za to, že tento poplatok za poskytnutie úveru nie je ničím iným, ako úrokom vyjadreným za určité obdobie bez toho, aby úrok bol dlžník povinný hradiť do času skutočného vrátenia peňažných prostriedkov. Takéto zmluvné dojednanie vnáša do právneho vzťahu neprimeranú nerovnováhu na úkor spotrebiteľa. Ide o zavádzajúcu praktiku zo strany poskytovateľa spotrebného úveru, ktorá má u spotrebiteľa privodiť presvedčenie o tom, že ide o výhodný zmluvný vzťah. Súd poukazuje ďalej na ust. § 24 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení od 1.9.2014, z ktorého vyplýva, že ak zmluva neobsahuje úrokovú sadzbu, považuje sa pôžička za bezúročnú a bez poplatkov a to napriek tvrdeniu žalobcu, že úver je bezúročný s tým, že sa dojedná poplatok za poskytnutie úveru vyjadrený pevnou sumou. Na základe uvedeného súd žalobu v časti o zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru, vyjadreného sumou 60,60 eur a to aj vrátane požadovaného úroku z omeškania z tejto sumy, zamietol.

23. Súd považoval poplatok za poskytnutie úveru za neplatne dohodnutý aj z iného dôvodu. Právny vzťah, uzatvorený medzi stranami sporu, súd posúdil ako spotrebiteľský s poukazom na citované ustanovenie § 52 OZ, ako aj na citované ustanovenie § 2 písm. a), c), d) zákona č. 266/2005 Z.z.. Žalobca ako veriteľ pri uzatvorení zmluvného vzťahu vystupoval v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, čo vyplýva z výpisu z obchodného registra a žalovaná ako dlžník uzatvárala danú zmluvu s cieľom nevzťahujúcim sa k obchodnej činnosti, podnikaniu alebo povolaniu. Preto v danej veci je potrebné aplikovať nielen Smernicu rady 93/13/EHS z 5. 4. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ale aj ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak sú pre žalovanú priaznivejšie a neprihliadať na tie ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sú v rozpore s ustanoveniami o ochrane spotrebiteľov v OZ a rovnako na neprijateľné podmienky. Na prejednávajúcu vec bolo potrebné podľa žalobcu aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, ktoré upravujú náležitosti a obsah zmluvy o úvere. Tento názor však nie je správny. Súd v konaní totiž nepochybne zistil, že žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver. Pri spotrebiteľských právnych vzťahoch sa použije právna úprava, ktorá je výhodnejšia pre spotrebiteľa a to bez ohľadu na to, či sa jedná o právny vzťah z Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka alebo iného zákona. Použitie práva výhodnejšieho pre spotrebiteľa vyplýva z uznesenia Ústavného súdu SR z 19.06.2013, sp. zn. ÚS 402/2013-10.

24. Zmluva neobsahuje ustanovenie o tom, že úver bol poskytnutý vrátane úroku, len to, že žalovaná sa zaviazala vrátiť žalobcovi úver s príslušenstvom v celkovej výške 260,60 eur, pričom suma 60,60 eur predstavuje celkové náklady spotrebiteľa - poplatok za poskytnutie úveru. Tento poplatok za poskytnutie úveru vo výške 60,60 eur vo vzťahu k poskytnutej sume 200 eur predstavuje 30,30%. Pri peňažných úveroch je samozrejme, že sa poskytujú za odmenu, zvlášť ak poskytovateľ úveru (veriteľ) má túto činnosť v predmete podnikania. Touto odmenou je spravidla zmluvný, resp. dohodnutý úrok, ktorý vyjadruje odmenu za poskytnutý úver. V danej veci v zmluve nebol dohodnutý úrok z úveru. Tento fakt pri veriteľovi, ktorý má v predmete podnikania poskytovanie spotrebiteľských úverov, evokuje dojem, že úrok je skrytý v poplatku za poskytnutie úveru. V tomto prípade by ročná úroková sadzba predstavovala 363,60% (keďže mesačná odplata bola vo výške 30,30%, $12 \times 30,3\% = 363,60\%$). Takúto výšku odplaty však súd považuje za v rozpore s dobrými mravmi, keďže takáto odplata je mnohonásobne vyššia ako obvyklá priemerná výška úrokov poskytovaných v obchodných bankách pri obdobných úveroch v danom období. Súd má za to, že zo strany žalobcu sa v tomto prípade jedná až o praktiky, ktoré nemá možnosť dlžník ako spotrebiteľ ovplyvniť, pretože tento postup je už vopred pripravený na predtlačných formulároch - tlačivách a dopisujú sa len konkrétne čísla, resp. údaje. Takéto dojednania v zmluve a v zmluvných dojednaniach o takejto vysokej zmluvnej odmene, resp. poplatku za poskytnutie úveru však súd považuje pre rozpor s dobrými mravmi za neplatné, pretože odplata je zjavne vyššia ako bola priemerná úroková sadzba poskytovaná obchodnými bankami v uvedenom období. Neprimeraná a preto odporujúca dobrým mravom, je taká výška odmeny, resp. úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, ktoré uplatňujú banky pri poskytovaní obdobných úverov alebo pôžičiek. Uvedený právny názor je v zhode aj s právnym názorom už vyjadreným napríklad v rozsudku Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2012, sp. zn. 5 Cdo /26/2011. Podľa ust. § 3 ods. 1 a ust. § 39 OZ sa jedná v tejto časti o neplatný právny úkon a ide o absolútnu neplatnosť, na ktorú súd prihliada ex offo.

25. Podľa § 517 ods. 1 OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

26. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

27. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., v znení účinnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

28. Je nepochybné, že žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením svojho záväzku vo výške 200 eur, dňom nasledujúcim po jeho splatnosti 26.10.2014 a preto žalobca má nárok aj na úrok z omeškania

z tejto sumy. Súd priznal žalobcovi podľa ust. § 517 ods. 1, 2 OZ zákonný úrok z omeškania, ktorého výška je v súlade s ustanovením § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z. tak, ako si ho žalobca uplatňoval a to odo dňa 27.10.2014 do zaplatenia, nakoľko omeškanie žalovanej trvá.

29. Podľa ust. § 144 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), žalobca môže vziať žalobu späť.

30. Podľa ust. § 145 ods. 1, 2 a 3 C.s.p., ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

31. Podľa ust. § 146 ods. 1 C.s.p. súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzati žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

32. Na základe späťvzatia žaloby žalobcom v časti o zaplatenie sumy 65 eur (za skutočne vynaložené náklady) súd v súlade s citovanými ustanoveniami zákona, konanie v tejto časti zastavil. Súhlas žalovanej so späťvzatím súd nezisťoval, nakoľko k späťvzatiu došlo pred prvým pojednávaním a preto ani na prípadný nesúhlas by tak nemohol prihliadať v zmysle ust. § 146 ods. 1 C.s.p.

33. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. podľa pomeru úspechu žalobcu v konaní. V časti o zaplatenie 200 eur súd žalobe vyhovel, čo predstavuje úspech žalobcu na jednej strane a neúspech žalovanej na druhej strane. V časti o zaplatenie 60,60 eur však súd žalobu zamietol, čo predstavuje úspech žalovanej a neúspech žalobcu. Rovnako sa to týka aj sumy 65 eur, v ktorej časti vzal žalobu žalobca späť z vlastného rozhodnutia, t.j. nie na základe konania žalovanej. Z uvedeného vyplýva, že v konečnom dôsledku bol v konaní úspešnejší žalobca, ktorému patrí náhrada trov konania podľa pomeru úspechu v konaní, po odpočítaní neúspechu v konaní (38,58%) od jeho v úspechu v konaní (61,42%) a to v rozsahu 22,84 % z celkových trov konania, na ktoré by mal nárok pri plnom úspechu.

34. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia písomne v 3 vyhotoveniach na Okresný súd Košice II.

V odvolaní proti rozsudku sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1,2 C.s.p. uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).